

bij 't minderen . . . en sedert die laatste koortsen . . . ! maar aan Uwees stem zou 'k toch wel zeggen dat Uwee 't was.

DE ADMIRAAL.

Moeder . . . ! U zegt Ued tegen mij?

ALIDA.

Zoo stond 't altijd in de brieven, die Marten voor mij schreef, en zoo, zeit hij, spreekt men altijd de groote heeren aan.

DE ADMIRAAL.

De moeder haar eigen zoon?

ALIDA.

Hoe grooter heer U werd des te minder zag ik U . . . Mijn gewone zeuns en dochters wipten heel dikwijls mijn deur in en dan vertelden zij me, hoe broër Michiel altijd hooger was opgeklommen.

DE ADMIRAAL.

En dat deed u dan zeker plezier . . . !

ALIDA.

(na een oogenblik zwijgens.) 'k Zou liegen als 'k ja zei.

DE ADMIRAAL.

Liet ik iets na wat u begeerd had dat ik doen zou, moeder?

ALIDA.

Hoe zou ik dat weten? Ik hoor maar tot de kleine luidtjens.

DE ADMIRAAL.

Een moeder kan alles zeggen tegen haar zoon en een zoon heeft de vermaning van zijn moeder altijd met eerbied aan te hooren en te volgen.

ALIDA.

Weet u — ik had altijd liever zeuns van zeuven dan van zeuventien. Als ze zoo groot werden, dan hadden ze mij niet meer noodig . . . en groeiden me boven 't hoofd.

DE ADMIRAAL.

Waardoor ze u te beter konden steunen als u 't noodig mocht hebben! . . . Moeder, u heeft toch geen krimp?

ALIDA.

Waarom . . . ?

DE ADMIRAAL.

't Komt me voor, dat hier niet alles is zooals ik 't voor u zou wenschen.

ALIDA.

Veel koeien geven veel moeien.

DE ADMIRAAL.

Waarom ook niet toegegeven aan het verlangen van mij en mijn lieve